

konstitutivního aktu. Pokud však jde o pouhé úřední konstatování obsahu správního aktu již vydaného, nemůže se stížnost odvolávat na žádný předpis procesní, ani na žádnou samozřejmou zásadu procesní, jež by autentický výklad aktu vyhrazovaly úřadu, který akt tento vydal.

Namítá-li stížnost, že zem. úřadu přísluší nakládati přebytky vodními na splavných řekách, přehlíží, že těmito přebytky úřad disponuje teprve vodoprávním konsensem, nikoli však tím, když zjišťuje rozsah propůjčeného již vodního oprávnění.

Č. 12.137.

**Pojištění nemocenské. — Řízení správní: * Vy-
dala-li nemocenská pojišťovna platební výměr na náhradu podpůrného
nákladu podle § 20 odst. 2 zák. č. 221/24 Sb., opřený o jeden z důvodů
v tomto předpisu uvedených, není již proto vyloučeno, aby opřela svůj
nárok v řízení podle § 239 cit. zák. o jiný důvod § 20 odst. 2.**

(Nález ze dne 14. listopadu 1935 č. 16.740/33.)

Vě c: Okresní nemocenská pojišťovna v Humenném proti zemskému úřadu v Bratislavě o náhradu podpůrného nákladu.

V ý r o k: N a ř. r o z h o d n u t í s e z r u š u j e p r o n e z á k o n -
n o s t.

D ů v o d y: Okr. nemoc. pojišťovna v Humenném předepsala výměrem z 10. ledna 1929 firmě Bratří N. v U. podle § 20 zák. č. 221/1924 Sb. náhradu podpůrného a nemocenského nákladu, včetně poplatků manipulačních a poštovních, celkovou částkou 956 Kč 60 h za zaměstnance Ondřeje K., poněvadž tento vstoupil do zaměstnání dne 12. srpna 1928, onemocněl dne 8. září 1928 a k nemocenskému pojištění byl přihlášen teprve 30. října 1928, tedy když už byl nemocen.

Firma Bratří N. namítala v odvolání, že Ondřej K. byl přihlášen k nemoc. pojištění 1. září 1928 a nikoli 30. října 1928, a byl tedy pojištěn již 8 dní před onemocněním.

Okr. úřad v Humenném výměrem z 22. března 1929 odvolání vyhověl a výměr okr. nemoc. pojišťovny zrušil v podstatě z té úvahy, že Ondřej K. byl firmou Bratří N. přihlášen k pojištění ve lhůtě 6denní, stanovené v § 17 zák. č. 221/24 Sb. ve znění zák. č. 184/28 Sb. a že původní ustanovení § 20 zák. č. 221/24 Sb., platné do 31. prosince 1928, na daný případ již použití nelze, poněvadž podání došlo k okr. úřadu dne 23. ledna 1929, tedy v době platnosti zák. č. 184/28 Sb.

Okr. nemoc. pojišťovna v Humenném namítala v odvolání, že Ondřej K. vstoupil do zaměstnání u firmy Bratří N. dne 12. srpna 1928, firma jej přihlásila teprve ode dne 1. září 1928, tedy nenáležitým způsobem, a správně, t. j. ode dne 12. srpna 1928, byl přihlášen až 3. října 1928, onemocněl však již 8. září 1928, tedy před správným přihlášením. Vytkla, že třeba použití ustanovení původního zák. č. 221/24 Sb., protože pojistný případ nastal ještě před účinností novely z r. 1928.

Nař. rozhodnutím potvrdil žal. úřad rozhodnutí okr. úřadu s poukazem na § 20 odst. 2 původního zák. č. 221/1924 Sb. Na odůvodnění uvedl v podstatě toto:

Okr. úřad použil nesprávně zák. č. 221/24 Sb. ve znění novely č. 184/1928 Sb.; novelisovaný § 20 odst. 2 platí od 1. ledna 1929. V důsledku odvolání okr. nemoc. pojišťovny v Humenném zjišťuje se z jednacích spisů, že Ondřej K., který onemocněl dne 8. září 1928, byl přihlášen přihláškou došlou do pojišťovny dne 5. září 1928, tedy zřejmě před onemocněním. Proto neprávem předepsala pojišťovna náhradu nemocenského nákladu napadnutým platebním výměrem za opožděně přihlášeného Ondřeje K. Tento výměr byl doručen fě Bratři N. dne 15. ledna 1929 a proti tomuto výměru, kterým byla předepsána náhrada nákladu za opožděně přihlášeného zaměstnance, směřovala stížnost zaměstnavatelky. Za tohoto původního stavu sporu rozhodovala I. stolice. Teprve v odvolání z výměru okr. úřadu v Humenném a když zaměstnavatelka ve stížnosti tvrdila, že v době 8. září 1928, kdy nastal pojistný případ, Ondřej K. u pojišťovny přihlášen byl, což dokázáno bylo původní přihláškou, opustila okr. nemoc. pojišťovna jako odvolatelka své hledisko, které zaujala v platebním výměru, a navrhovala, aby výměr okr. úřadu byl zrušen a stížnost zamítnuta, poněvadž Ondřej K. byl nenáležitým způsobem (s nesprávným dnem nástupu do práce u fy N.) přihlášen. Za tohoto pozměněného stavu sporu není úřad povinen zabývat se tímto návrhem pojišťovny, třeba že v daném případě platí § 20 odst. 2 v původním znění zák. č. 221/24 Sb. Proto nemělo odvolání úspěch a výměr I. stolice byl potvrzen. Na náhradu poštovného okr. nemoc. pojišťovna nároku nemá.

O stížnosti, do tohoto rozhodnutí podané, uvažoval nss takto:

Okr. nemoc. pojišťovna opřela ve svém platebním výměru nárok na náhradu dávek o ustanovení § 20 zák. č. 221/1924 Sb. v původním znění, tvrdíc, že Ondřej K. byl přihlášen opožděně po uplynutí (3denní) lhůty v § 17 cit. zák. teprve, když nastal pojistný případ. Ve svém odvolání k zem. úřadu založila však pojišťovna svůj nárok na náhradu podle § 20 zák. č. 221/24 Sb. na tvrzení, že firma Bratři N. přihlásila jmenovaného zaměstnance, který vstoupil do zaměstnání již 12. srpna 1928, původně s datem vstupu 1. září 1928, tedy nenáležitým způsobem, a že správná přihláška s datem vstupu 12. srpna 1928 se stala teprve dne 3. října 1928, když zaměstnanec již onemocněl 8. září 1928.

Žal. úřad, který právem vyslovil, že na daný případ bylo použití ustanovení § 20 odst. 2 zák. č. 221/1924 Sb. v původním znění, odmítl zabývat se tvrzením st-lky, že přihláška z 5. září 1928 se stala způsobem nenáležitým, z toho důvodu, že st-lka svoje stanovisko, že totiž přihláška stala se opožděně, které zaujala v platebním výměru, o němž rozhodoval okr. úřad, v odvolání opustila a teprve pak opřela svůj nárok o nenáležitý způsob přihlášení.

Stížnost tu právem namítá, že žal. úřad byl povinen zabývat se otázkou nenáležitosti přihlášení.

Podle ustanovení 2. odstavce § 20 zák. č. 221/24 Sb. v původním

znění jest zaměstnavatel povinen nahraditi nemocenské pojišťovně náklad za dávky, jež pojišťovna učinila podle ustanovení zákona nebo stanov, i v tom případě, byl-li pojištěnec přihlášen nenáležitým způsobem [§ 18 odst. 1 písm. a)]. Podle cit. bodu a) prvního odstavce § 18 zák. musí přihláška obsahovati též den, kdy bylo započato s prací nebo službou povinně pojištěnou. Neudává-li tudíž přihláška správně dne započetí práce nebo služby, nestala se náležitým způsobem. Tvrdila-li tedy okr. nemoc. pojišťovna v odvolání, že zúčastněná firma přihlásila svého zaměstnance Ondřeje K. s datem nastoupení práce dne 1. září 1928, ačkoli ve skutečnosti vstoupil do zaměstnání již 12. srpna 1928, že tedy učinila přihlášku nenáležitým způsobem, šlo o skutečnost pro nárok pojišťovny právně relevantní. Žal. úřad se touto právně relevantní skutečností nezabýval, maje za to, že jest mu přezkoumávati rozhodnutí okr. úřadu jen na pokladě skutkového stavu a tedy i přednesu stran, o němž rozhodoval okr. úřad. Tento názor jest však právně mylný. Podle konstantní judikatury nss-u platí v řízení správním úplná devoluce rozhodování na úřad vyšší, pokud speciální norma nestanoví jinak (srov. Boh. A 7647/28 a nál. v něm citované). Zásada ta jest vytčena nyní pozitivně ve vl. nař. č. 8/1928 Sb., jež stanoví v § 81 odst. 1, že odvolací úřad, rozhoduje o odvolání, jest oprávněn nahraditi jak výrok, tak i odůvodnění nižšího úřadu svým výrokem neb odůvodněním a podle toho v odpor vzaté rozhodnutí v každém směru změnit nebo doplnit. Důsledkem toho dovoluje cit. vl. nař. v § 79 stranám, aby v odvolání uvedly nové skutečnosti a navrhly nové důkazy, při čemž nesejde na tom, ježto cit. ustanovení nerozeznává, zda strana mohla nova přednésti již v řízení před I. stolicí.

Dospěl proto nss k názoru, že, vydala-li nemocenská pojišťovna platební výměr na náhradu podle § 20 odst. 2 zák. č. 221/24 Sb., opřený o jeden z důvodů v tomto předpisu uvedených, není již proto vyloučeno, aby opřela svůj nárok v řízení podle § 239 cit. zák. o jiný důvod § 20 odst. 2 cit. zák.

Že by přednesem odvolání st-lka nebyla již hájila svůj platební výměr z 10. ledna 1929, nýbrž uplatňovala nárok ve své podstatě různý, jenž oním platebním výměrem není kryt, žal. úřad zřejmě netvrdí, a také nss toho neshledal. Okr. nemoc. pojišťovna přednesem svého odvolání neměnila nic na podstatě svého původně uplatněného nároku na náhradu podpůrného nákladu podle § 20 odst. 2 zák. č. 221/24 Sb., nýbrž tento nárok jediné správně ve shodě s cit. § 20 odst. 2 odůvodnila, doplnivši skutkové premisy svého nároku. Vydala-li nemoc. pojišťovna platební výměr na náhradu podpůrného nákladu podle § 20 odst. 2 zák. č. 221/24 Sb., opřený o jeden z důvodů v tomto předpise uvedených a její nárok na náhradu podpůrného nákladu zakládajících, může v průběhu řízení vydáním tohoto platebního výměru vyvolaného uvedený svůj nárok opřít o kterýkoliv jiný z těchto důvodů, neboť tím se na právní podstatě uplatněného nároku, jakožto nároku na náhradu podpůrného nákladu ve smyslu cit. ustanovení, nic nemění, nýbrž mění se toliko jeho skutkový základ. Pak ovšem, ježto causa decidendi zůstává totožná (jde stále jen o to, existuje-li uplatněný nárok na náhradu podpůrného nákladu po

právu), nemůže odvolací stolice z toho důvodu, že skutkový základ v průběhu řízení odvolacího byl změněn, odpíratí věcně o nároku toni rozhodnouti.

Jestliže tedy žal. úřad, vycházející z opačného mylného právního názoru, odmítl zabývatí se tvrzením odvolání, že nárok st-lky na náhradu nákladu jí učiněného odůvodněn jest tím, že zúčastněná strana svého zaměstnance přihlásila nenáležitým způsobem, bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 12.138.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí. — Církevní věci: * Koupě nemovitosti katolickou církví, která přesahuje rámec obyčejné správy církevního jmění, podléhá ve smyslu § 38 zák. č. 50/1874 ř. z. a § 233 o. z. o. schválení státní správy kultové; za den převodu ve smyslu § 1 dávk. prav. č. 143/1922 Sb. platí tedy podle odst. 4 tohoto paragrafu den tohoto schválení.

(Nález ze dne 14. listopadu 1935 č. 19.231/35.)

V ě c: Obce N., H., K., Ž. a Ko. (adv. Dr. Jiří Heyer z Prahy) proti zemskému úřadu v Brně (za zúč. Marii B. adv. Dr. Roman Hauk z Kroměříže) o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

V ý r o k: Stížitosti se zamítají pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Dvanácti platebními rozkazy z 27. května 1932 vyměřil zem. výběrčí úřad v Brně Marii B. z převodu nemovitostí velkostatku N. o výměře ca 2657 ha za cenu trhovou 4,725.000 Kč na arcibiskupství olomoucké smlouvou trhovou ze 3. dubna 1925 dávku z přírůstku hodnoty, položiv za cenu nabývací obecnou hodnotu ke dni 20. října 1925, kdy stpů udělil smlouvě trhově schválení.

Okr. úřad v Uherském Hradišti výměrem ze 16. září 1932 odvoláním, jež z těchto platebních rozkazů podala Marie B., nevyhověl.

Nař. výměrem zem. úřad v Brně 5 odvoláním zcizitelky vyhověl co do námitky, že převod nemovitostí ve smyslu odst. 3 § 1 pravidel o dávce z přírůstku hodnoty nemovitostí nastal teprve dnem 13. září 1926, t. j. oním dnem, kdy zmíněnou nemovitostní transakci schválila státní správa kultová, a že v důsledku toho dávka z přírůstku hodnoty měla býti vyměřena sazbami podle vl. nař. č. 121/1926 Sb., nabyvšího účinnosti dnem 27. července 1926. Výrok svůj odůvodnil v podstatě tím, že schválení smlouvy bylo nutno jak podle zvláštního předpisu § 51 zák. č. 50/1874 ř. z., tak i podle všeobecného předpisu § 38 cit. zák.; podle výslovného ustanovení § 1 pravidel, který stanoví za den převodu den úředního schválení smlouvy bez ohledu na to, zda a kdy podle vůle stran má začítí platnost smlouvy, pokládati je za den převodu den 13. září 1926, kdy státní správa kultová smlouvu schválila, a proto je dávku vyměřiti podle vl. nař. č. 121/1926 Sb.